

Ἄνθη καὶ Καλομοῖρα.
κὲ ἡ μὰ κὲ ἡ ἄλλη χήρα.

Κ. Λοιπὸν τὸν Μάη μόνη σου τὸν ἐπιασεῖς, Ἄνθη μου ;

Α. Μονάχη, Καλομοῖρα μου...

Κ. Ἄλλὰ κὲ ἰγὼ, ψυχὴ μου,
μονάχη, καταμόναχη ἐπῆγα εἰς τὸν Μάη,
χωρὶς ψυχὴ ἀρσενικὴ νὰ ἔχω εἰς τὸ πλάϊ.

Α. Τί συμφορὰ ποῦ πάθαμε κὲ ἡμεῖς ἢ κακομοίραις ; ...
ἀπάνω εἰς τὰ νειάτα μας νὰ μᾶς ἀφήσουν χήραις.

Κ. Τί νὰ σοῦ πῶ, Ἀνθοῦλα μου... μού ἐρχεται νὰ σκάσω
καὶ ὄλα τὰ τριαντάφυλλα ἑστὰ χέρια μου ἂν πιάσω,
μὰ μαύρη σὰν τὸ κάρβουνο θὰ ἦναι ἡ καρδιά μου,
ἀφοῦ ὁ μακαρίτης μου δὲν στέκεται κοντὰ μου.

Α. Ἄχ ! ἔχεις δίκην, φίλη μου, γι' αὐτὸ νὰ χολοσκάνης...
χωρὶς τὸν ἄνδρα ἑστὸ πλευρὸ τὸν Μάη τί τὸν κάνεις ;

Κ. Ἀλήθεια λῆς, Ἀνθοῦλα μου... ὁ ἄνδρας σὰν σοῦ λείπει,
ἢ κάθε σχολὴ καὶ γιορτὴ σοῦ φέρνει νέα λύπη.

Α. Ἄχ ! Καλομοῖρα, μὴ ρωτᾶς τί ἔχω ὑποφέρει !

Κ. Πῶς θὰ περάσω μόνη μου κὲ αὐτὸ τὸ καλοκαίρι !

Α. Νὰ ζήσω χήρα ἑστὸ ἐξῆς ἰγὼ δὲν θὰ ἔμπορῶ.

Κ. Ἀπὸ τὴ σκάση μ' ἐρχεται ἑστὸ Φάληρο νὰ πέσω.

Α. Ἀκοῦς ἐκεῖ ! νὰ μὴ ἔμπορῶ ὡς τώρα νᾶβρω ἄνδρα !

Κ. Ἐφυγε κὲ ὁ Νουρήμπεης, θαρρῶ, ἑστὴν Ἀλεξάνδρα.

Α. Καλὲ μᾶς ἔφυγε κὲ αὐτός ; ... Ἄχ ! κρίμα τόσοσ κόπος !
Πρέπει, καυμένη, σύζυγο νὰ βροῦμε ὅπως ὅπως.

Κ. Θαρρεῖς κὲ οἱ ἄνδρες χάθηκαν γιὰ μᾶς τῆς δηῶ, Ἀνθοῦλα.

Α. Πιὸ εὐκολὰ παντρεύεται τὴν σήμερον μὰ δούλα.

Κ. Ἄνδρα ἐζήτησα παντοῦ, μὰ πουθενὰ δὲν βρῆκα.

Α. Κάποιος μ' ἐζήτησε προχθῆς, ἀλλὰ γυρεύει προῖκα.

Κ. Ἄχ ! ἀνάθεμα κάθε γαμπρός, ἑστ' ἀνάθεμα κὲ ὁ πλοῦτος.

Α. Ἄχ ! κακοροζικὴ Ἄνθη, τί Μάης εἶναι τοῦτος ;

Κ. Ἄχ ! μακαρίτη ἄνδρα μου ! ...

Α. Ἄχ ! ἀκριβὸ μου ταῖρι !

Κ. Ὁ ! ἄς μᾶς κλαίη καὶ τῆς δηῶ ἐκείνος ποῦ μᾶς ξέρει.

Ἐγὼ ὁ Παῦλος Καλλιγᾶς,
ὁ πιὸ καλλίτερος φαγᾶς,
τρώγω καὶ πίνω καὶ γλεντῶ,
καὶ τὸ πουγγάκι μου βροντῶ.

Μὲ διώχνουν ἀπὸ Ἰπουργό,
μ' ἀφίνουν ἐρημὸ κὲ ἀργό
μὰ ἔτσι θάμαι πιὸ καλά,
θὰ ἔχω ἡσυχὰ μὴαλά.

Τώρα μὲ ἔξινοιαστη ψυχὴ
ξαπλώνομαι ἑστὴν ἐξοχὴ,
καὶ εἶναι μόνη μου δουλειὰ
κόρτε, φαγὶ καὶ τιμπελιά.

Τί ὠμορφὴ πρωτομαγιά !
εἰς ὄλα πράσινη μπογιά,
καὶ τὸ πουλάκι ἑστὸ κλαδί
τὸν ἐρωτὰ του κελαϊδεῖ.

Ἐστὸς Ἑλληνας μου τοὺς καλοὺς
φόρους ἐφόρτωσα πολλοὺς
γιὰ τῆς πατρίδος τὸ καλό,
κὲ αὐτοὶ μ' ὠνόμασαν τρελλό.

Ἄπ' ὄλα ἔβγαλα ζουμί,
μὰ καὶ ἑστὸ μαῦρο τοὺς ψωμί
φόρο θὰ ἔβαζα γερό,
ἂν ἄλιγο μουδιναν καιρό.

Τὸ ὄνομά μου βλαστημοῦν,
ἀλλὰ μὲ τοῦτο μὲ τιμοῦν.
Ὅλοι μὲ βλέπουν μὲ θυμό,
ἀλλὰ κὲ ἰγὼ τοὺς βλαστημῶ.

Τί ὠμορφὴ Πρωτομαγιά !
Ρωμηοὶ μου, σὰς ἀφίνω ἑγιά.
Μὲ σὰς νὰ ζήσω δὲν κρατῶ,
σιχαινομαὶ νὰ σὰς κυττῶ.